

opusdei.org

Zasvätenie Duchu Svätému

V roku 1971 sa svätý Josemaría obrátil na Ducha Svätého, aby pomohol všetkým veriacim Opus Dei. Odvtedy sa toto zasvätenie opakuje v centrách Opus Dei každý rok v deň Turíc.

19.05.2024

Svätý Josemaría chcel 30. mája 1971 zasvätiť Opus Dei Duchu Svätému, mysliac na to, že Cirkev obzvlášť potrebuje svätosť všetkých svojich členov.

Sám zložil modlitbu, ktorá sa odvtedy každoročne obnovuje vo všetkých centrách Opus Dei na slávnosť Zoslania Ducha Svätého.

V predchádzajúcich obdobiach, v situáciách, ktoré ho viedli k tomu, aby sa osobitným spôsobom utiekal k Bohu, zasvätil Opus Dei Najsladšiemu Srdcu Panny Márie, Ježišovmu Srdcu a Svätej rodine.

Andrés Vázquez de Prada hovorí o Zasvätení Duchu Svätému v životopise svätého Josemaríu:

* * *

Po vnuknutiach z roku 1970, ktoré mu tak veľmi pomohli v jeho vytrvalej modlitbe za Cirkev, nasledoval čoskoro „objav“: pôsobenie, vyliatie Ducha Svätého na svätej Omši. To rozšírilo Otcovu apoštolskú víziu, aby mohol uvažovať o tom, ako vďaka Božej добрote Opus

Dei prekvitá v dušiach každej rasy,
jazyka a národa.

Nebol priateľom navrhovania
konkrétnych pobožností, ale cítil
potrebu, aby celá rodina Opus Dei
urobila spoločné zasvätenie. Zasvätil
Dielo Duchu Svätému, aby bolo vždy
verným nástrojom v službe Cirkvi.

V deň Turíc, 30. mája 1971, o pol
jednej na cez deň vykonal zasvätenie
Duchu Svätému v kaplnke
Generálnej rady. Za oltárom veľká
osvetlená vitráž reprodukovala
scénu Turíc. Počas obradu don
Álvaro prečítal text zasvätenia. Boli
vyprosené dary Ducha Svätého, aby
sa postupne vyliali medzi veriacich:
dar rozumu; dar múdrosti; dar
poznania; dar rady; dar bázne a dar
sily, ***aby nás urobil pevnými vo
viere, stálymi v boji a verne
vytrvalými v Božom Diele. A***
napokon dar zbožnosti, ***aby nám dal
zmysel pre naše Božie synovstvo,***

***radostné a nadprirodzené
vedomie, že sme Božími deťmi a v
Ježišovi Kristovi bratmi a sestrami
všetkých ľudí.***

Nechýbala ani modlitba za Boží ľud a
jeho pastierov, ktorých situácia bola
príčinou toľkých slz:

***Modlíme sa, aby si vždy pomáhal
svojej Cirkvi, a najmä rímskemu
pápežovi, aby nás viedol svojím
slovom a príkladom a aby spolu so
zvereným stádom dosiahol večný
život; aby nikdy nechýbali dobrí
pastieri a aby sme, slúžiac ti všetci
veriaci so svätosťou života a
neporušenosťou viery, dosiahli
slávu Neba.***

Na obrad Zasvätenia, ktorý sa bude
každoročne opakovať v centrách
Diela, Otec napísal text, ktorý
odovzdal donovi Álvarovi, ak by
chcel uviesť nejaké pripomienky. Do
pôvodného textu bol pridán odkaz
na Zakladateľa, aby sa zdôraznila

vernosť, ktorú mu mali jeho deti vždy preukazovať. Otec by najradšej zostal nepovšimnutý; a práve tento dôvod pokory ho viedol k tomu, aby požiadal dona Álvara o prečítanie textu, ktorý v tejto pasáži skutočne znie: ***Zachovaj vždy vo svojom Diele duchovné dary, ktoré si mu dal, aby sme podľa tvojej najláskavejšej vôle, nerozlučne spojení s naším Otcom, s Otcom a so všetkými našimi bratmi, cor unum et anima una, boli svätými a účinným kvasom svätosti medzi všetkými ľuďmi. Daj, aby sme boli vždy verní duchu, ktorého si zveril nášmu Zakladateľovi, a aby sme ho vedeli zachovávať a odovzdávať v celej jeho božskej celistvosti*** (PR zv. XVII, Documenta zv. II, Opus Dei (Zasvätenia), s. 17).

Tieto slzy smútku z lásky priniesli so sebou príval milostí. *Clama, ne cesses* (Neprestávaj volať)! prebudil v Otcovej duši nového ducha bdelosti,

ktorý ho udržiaval pozorného, stále vnímavého voči Bohu. Každé Božie vnuknutie bolo krokom vpred, priečkou na rebríku, tichou hrou medzi Bohom a dušou. Slová vtlačené do jeho ducha, nezmazateľné a nezničiteľné, otvárali netušené kanály lásky.

Pod vplyvom Ducha Svätého hľadal útočisko v Najsvätejšom Srdci Ježišovom, stánku Božieho milosrdenstva. Keď sa začiatkom septembra 1971 vrátil z Caglia, odporučil svojim deťom, aby často recitovali strelnú modlitbu: *Cor Iesu Sacratissimum et Misericors, dona nobis pacem!*

Týmto spôsobom Otec v útržkoch zjavoval svojim deťom niečo z pôsobenia Ducha Svätého v ich dušiach. Zaznamenávali to po meditáciách alebo po rodinných stretnutiach, pri ktorých vyšla najavo nejaká nová duchovná udalosť.

Napríklad v októbri 1971 im hovoril o úkone odovzdania sa, ktorý zložil:

Pane a Bože môj: do tvojich rúk zanechávam minulosť, prítomnosť i budúcnosť, malé i veľké, málo i veľa, časné i večné.

A potom im zamyslene povedal: ***Aby človek dosiahol tento úkon odovzdania, musí nechať svoju kožu.***

Božské vnuknutia nabádali Otca, aby nezištne odovzdal sám seba. Po zvolaní: *Ne cesses!* povedal svojim deťom s jednoduchosťou: ***Som vždy pozorný k Bohu, som viac mimo zeme ako na zemi.*** Tieto vnuknutia presmerovali jeho vnútorný život, priviedli ho do nových kanálov Lásky, k milosrdným citom Ježišovho Srdca. Otec však napriek tomu ľutoval, že jeho odpoveď na milosti je neuspokojivá: ***V každej profesii, zvolal nespokojne, po tolkých***

rokoch by som už bol majstrom. V láske k Bohu som stále len učňom.

Vnuknutia boli krátkymi dotykmi milosti, ktoré oživovali jeho dušu a podporovali ho v neustálom boji proti zúfalstvu. Boli to krátke ťahy štetcom božského Umelca, ktoré v Zakladateľovi vyvolávali hrdinské reakcie. Vtedy už mal Otec viac než dosť skúseností, aby dokázal oceniť to nezameniteľné „niečo“, čo majú Božie slová. V svojom konkrétnom prípade opísal charakteristický a výrazný tón výrokov slovami, že toto „niečo“ bolo krátke, konkrétne, bez počutia uchom... a bez hľadania.